

KAPITEL ETT

En dag var han inte där längre. Jag kan inte säga att jag blev överraskad. Hade väl haft det på känn ett tag, någonstans där i bakhuvudet.

Mamma låg ensam i dubbelsängen när jag stack in huvudet i sovrummet. Hon låg på sidan med benet uppdraget och sov fortfarande. Helt stilla var hon, och på något sätt syntes det att hon hade haft en tung natt.

Ute på soffan sov mormor. Jag blev inte särskilt förvånad över det heller, hon bodde bara några gator bort och var ofta hos oss, ibland sov hon över. Men den här morgonen betydde det något att hon var där, jag kände det.

Det betydde att han var borta på riktigt.
Vad som än hade hänt under natten kunde det inte ha varit alltför dramatiskt. Både Kimmy och jag verkade ha sovit igenom det.

Nu rörde mamma på sig och öppnade ena ögat. Det var som om hon kände att jag tittade på henne.

"God morgon", mumlade hon. "Står du där?"
Jag gick fram och satte mig på sängkanten. Jag sa ingenting, men mamma fattade nog att jag fattade, för hon öppnade

det andra ögat också och hasade upp i sittande ställning.

"Mamma ... "

Jag tystnade. Mamma tog min hand. Vi satt så, hon under täcket och jag ovanpå, en lång stund.

"Du, Isa ... "

Mamma strök mig över kinden. Sen suckade hon djupt.

"Han är borta?"

Det lät som en fråga, fast det egentligen inte alls var någon fråga. Jag visste ju att han var borta. Fast jag visste inte riktigt vad borta var. *Hur* borta han var.

Mamma suckade igen. Sen såg hon mig djupt i ögonen.

"Ja, han åkte in till sjukhuset i natt. Det gick inte mer. Du vet ju att han inte har mått bra, eller hur?"

Klart jag visste. Och jag visste att han hade börjat må sämre, fast ingen sagt det till mig. Det var inte något som behövde sägas, det kändes.

Jag nickade och mamma fortsatte:

"Jag följde med honom, och de sa att han skulle få stanna ett tag. Vi vet inte hur länge, men jag ska dit och prata med dem senare i dag. Kanske kan vi åka och hälsa på om några dagar?"

Det där med att åka och hälsa på sa hon nog för att jag skulle bli glad, men det blev precis tvärtom. Jag ville inte åka och hälsa på. Kanske aldrig. Och jag hatade när hon pratade med mig som om jag vore Kimmy. *Jag* var liksom inte sex åri

"Tänk om han aldrig kommer hem då?"

Jag frågade fast jag visste att hon inte kunde svara. Och fast jag visste att hon skulle bli ledsen.

Jag trodde nästan att hon skulle börja gråta, eller i alla fall slå handen för munnen och få tårar i ögonen, som på film, men det gjorde hon inte. Fast jag kände hur hon ryckte till, bara lite, lite. Så jag förstod att hon hade hört mig.

Hon var tyst en stund igen. Sen tog hon tag om min haka och vred mitt huvud, så att jag blev tvungen att titta på henne.

"Jag vet inte, Isa. Men lyssna nu, för det här är viktigt: Han har det bäst på sjukhuset just nu, det är därför han är där. Så nu behöver du inte oroa dig, okej?"

"Okej", muttrade jag.

Det där med att jag inte behövde oroa mig var nog också tänkt som tröst, precis som det där med att vi skulle åka och hälsa på. Men för mig betydde det precis vad mamma sa: Jag behövde inte oroa mig *just nu*. Men sen, när han kom hem. Om han kom hem. Då skulle jag behöva oroa mig. Av bara helvete.

Mamma drog undan täcket och ålade ur sängen. Hon tog på sig mysbyxorerna som låg på stolen och sträckte på sig och gäspade. Jag undrade hur mycket hon sovit. Om hon varit vaken flera timmar, om de fått vänta där på sjukhuset. Om hon haft de där blå, noppiga byxorerna på sig då. Om de tagit bussen eller taxi. Säkert taxi. Det brukade de göra när det "blev akut" som mamma sa, fast det var dyrt. Men när det "var akut"